



Imrefalva, Háromszék
1893. Október 12.



Kedves Barátom Náeri!

Régi, együtt kinlósunk
s reménykésünk Korabeli viszonyunk
alapján szülatalak meg így én, a kiöl
el is felelkezhettem már, hisz székrel
tunk óta csaknem egy negyed század
múlt el, a menője idő alatt a szerencsés
születésűek a pórából kinőnek is nagy
urakká válnak, kivált hazánkban.

Még a múlt telen értesültem volt
így fél föltre örsém által, hogy te
egyik fölbolvasásodban ismertetted
volna egy angol tudósnak azon
nézetét, a mely szerint a régi, Dél-
szibériai fölíratok a Dél-indiai
turáni (Kamulféle) népektől származ-
mazottak volnának.

Alt hiszem tudomásod van arról,
hogy én a budapesti Akadémia credója
da ezára is igen igen érdeklődöm
mind ama fölíratok, mind a Kamul-féle
népek iránt. Ezért volt, hogy az
irgalmatlan sors is a két lábú tollat.
Tan állatok vonzakarata által a
nyárközépén nem kény szeritett,
Budapestre való fölrándulásom
rövid percrei alatt kereszteltek, s

ezért van az is, hogy most, midőn
további idővesztegetésre látom
magam rábízható, (minkha még
nem volna másképp), esorokkal alkal-
matlan kodom kére, lennél síve, ez
úgyben engem több világszágok
juttatni a mikor addig enged.

Síves üdvöletem melletti maradvék
őszinte híve

Szentkirályi Bálint.